

Arrest

nr. 210 952 van 15 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Benin City. U verliet Nigeria op 20 februari 2009 omdat u een eigen leven wou beginnen en niet op straat wou eindigen. De financiële situatie van uw familie was moeilijk geworden nadat uw moeder overleed en uw vader ziek werd, waardoor er weinig inkomsten waren voor de familie. U reisde via Marokko naar Melilla, waar u in juli 2010 aankwam en tot januari 2012 in een vluchtelingenkamp woonde. In Marokko ontmoette u een man, genaamd F., waar u een relatie mee kreeg. U werd zwanger en beviel op 15 maart 2011 van uw dochter, B..

In februari 2012 beëindigde u de relatie met F. en besloot u naar België te komen, waar uw tante woont. U kwam aan in België op 20 februari 2012. U woonde sinds die tijd bij uw tante, genaamd M.S.. U vreest dat uw dochter zal besneden worden indien u zou terugkeren naar Nigeria, omdat dit een verplichting is in uw familie en een traditioneel gebruik is in Nigeria. Daarnaast kan u niet terugkeren naar Nigeria omwille van de algemene veiligheidssituatie in Nigeria. Er gebeuren immers veel kidnappings en moorden door onder andere Boko Haram. U vroeg bij aankomst in België geen asiel aan omdat u schrik had dat u zou teruggestuurd worden naar Nigeria. In 2015 begon u zich te informeren over hoe u aan verblijfsdocumenten kon geraken. Op aanraden van uw advocaat vroeg u uiteindelijk asiel aan op 19 september 2017.

B. Motivering

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst enerzijds uit vrees voor de genitale verminking (verder VGV) van uw dochter, en anderzijds omwille van de algemene situatie in Nigeria. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u uw asielaanvraag in België laattijdig heeft ingediend. U verblijft immers al sinds 2012 in België. U verliet Nigeria op 20 februari 2009 en vluchtte naar Spanje waar u anderhalf jaar in een vluchtelingenkamp te Melilla woonde en waar uw dochter geboren werd. U kreeg een document waarmee u met de boot naar Spanje kon reizen. U reisde vervolgens enkel weken later, in februari 2012, naar België, omdat uw tante hier woont. U woont sindsdien illegaal met uw dochter in België bij uw tante. Wanneer u gevraagd werd waarom u pas zes jaar na uw aankomst in België asiel aanvraagde, verklaarde u dat u schrik had dat België u zou terugsturen naar Nigeria. U verklaarde dat u twee jaar geleden begon na te denken over hoe u verblijfsdocumenten kon verkrijgen. U verklaarde dat u daarom een advocaat raadpleegde, die u vervolgens het advies gaf om asiel aan te vragen (gehoor CGVS, p. 13-14). Bovenstaande redenen vormen geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid om bescherming te vragen in België. Er kunnen dan ook ernstige vragen worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor het leven, de vrijheid en de fysieke integriteit van zichzelf én haar dochter, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u in België zo lang wachtte om u op internationale bescherming te beroepen, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

Verder blijkt dat u Nigeria in 2009 verliet omwille van economische redenen. U gaf aan dat u Nigeria in 2009 verliet omdat u en uw familie het financieel moeilijk hadden na de dood van uw moeder in 2000. U verklaarde dat u zelf een leven wou beginnen en niet op straat wou eindigen en dat u daarom besloot om weg te gaan (gehoor CGVS, p. 14). Dit betreft louter een economisch probleem dat geen grond vindt in het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. **Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus.**

Verder verklaarde u niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren uit angst voor de vrouwelijke genitale verminking van uw dochter B.. U verklaarde dat besnijdenis een plicht is in uw familie. Wanneer u gevraagd werd wie uw dochter zal willen laten besnijden, antwoordde u ‘mijn familie’. U voegde eraan toe dat u dat moet doen als u een kind krijgt. U verklaarde dat uw vader en uw moeder hun familie het doen en herhaalde dat het een verplichting is. Wanneer u gevraagd werd wie specifiek u zal dwingen, verklaarde u dat het uw tante langs moeders zijde (die woonachtig is in het geboortedorp van uw moeder, Orhionmwon) is die de besnijdenis doet en dat uw familie haar zal bellen om de besnijdenis uit te voeren (gehoor CGVS, p.15). Wanneer u gevraagd werd wie wou dat u en uw zussen besneden werden, verklaarde u dat het uw moeder was en voegde er u aan toe dat dat hetgeen is dat ze in Afrika doet (gehoor CGVS, p. 16). Wanneer u daarop gevraagd werd wie besliste dat uw jongste zus besneden werd (uw moeder stierf echter bij haar geboorte), verklaarde u dat het uw vader was die de toestemming gaf en voegde u –opnieuw verwijzend naar de algemeenheid van de praktijk-

dat 'ze' het daar doen (gehoor CGVS, p. 17-18). Wanneer u gevraagd werd wie u zal dwingen om uw dochter te laten besnijden, verklaarde u –vaag en algemeen- dat iedereen in uw familie u zal dwingen (gehoor CGVS, p. 15). U herhaalde nog dat het een plicht is in uw familie en verklaarde verder dat iedereen het doet in het land (gehoor CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd werd of u zelf het recht had om te beslissen over het al dan niet besnijden van uw dochter, verklaarde u het niet honderd procent zeker te zijn en dat u mensen zou nodig hebben die aan uw kant staan (gehoor CGVS, p. 18). **U slaagde er dan ook niet in te concretiseren wie concreet u zal dwingen om uw dochter te laten besnijden, daar u steeds verwijst naar 'de familie' en de algemene praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Nigeria. Bovendien blijkt uit bovenstaande verklaringen dat het de ouders van het kind zijn die beslissen of ze hun dochter al dan niet laten besnijden.** Hieromtrent kan ook het volgende worden opgemerkt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), de besnijdenis worden uitgevoerd voor de leeftijd van vijf jaar. Bovendien blijkt ook uit informatie dat de ouders (u dus, als alleenstaande ouder) een belangrijke rol spelen in de beslissing om hun dochter te besnijden. Daarnaast zou ook de familie (met name uw familie, aangezien u geen contact meer hebt met de vader van uw dochter en zijn familie) een belangrijke beslissingsbevoegdheid hebben (zie administratief dossier). Er dient echter te worden opgemerkt dat, zoals hieronder beschreven, u, afgezien van de hypothetische veronderstelling die gebaseerd is op de algemene toepassing van VGV in uw land van herkomst en in uw familie, totaal geen idee heeft van hoe uw vader en de rest van uw familie erover zullen denken als u uw dochter niet zou laten besnijden (infra). Daarnaast heeft de Nigeriaanse federale overheid verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Edo State, waar u bent geboren en waar u etnisch gezien aansluiting mee heeft, zou overigens de wetgeving tegen VGV reeds bestaan sinds 1999 (zie administratief dossier). U heeft echter geen enkel idee wat de wet is in Nigeria met betrekking tot VGV, of u zelf in de mogelijkheid zou zijn om uw dochter te beschermen tegen VGV en op wie of wat u zich eventueel zou kunnen beroepen om u daarbij te helpen (gehoor CGVS, p. 19). **Men kan echter logischerwijs verwachten dat iemand die stelt te vrezen voor een mogelijke besnijdenis van haar dochter bij terugkeer naar Nigeria, zich voldoende zou hebben geïnformeerd omtrent de actuele en gangbare praktijk en de huidige situatie in de staten waar u heeft gewoond voor wat vrouwenbesnijdenis betreft.**

Verder blijkt ook dat er nog nooit concreet sprake is geweest van een eventuele besnijdenis van uw dochter. Meer zelfs, u vertelde enkel uw broer dat u een dochter heeft en slaagde er niet in met zekerheid te zeggen dat uw vader weet heeft van het bestaan van uw dochter. Immers, wanneer die vraag u gesteld werd, antwoordde u twijfelachtig 'Ik weet het niet. Ja ik denk van wel. Misschien wel.' (gehoor CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd werd of u al met uw broer of zussen over de besnijdenis van uw dochter gesproken had, ontkende u dit (gehoor CGVS, p. 16-17). Voorts verklaarde u dat uw vader er ook nog niet naar gevraagd heeft, dat u het nog niet met hem besproken heeft en dat u geen idee heeft hoe hij er tegenover zou staan (gehoor CGVS, p. 16-17). U bent er ook niet van op de hoogte hoe uw zussen denken over de praktijk van genitale verminking en, afgezien van de twee oudste kinderen van uw zus (u was toen nog in Nigeria), weet u niet of de kinderen van uw broer en zus besneden zijn (gehoor CGVS, p. 17). U verklaarde verder dat uw familie er niet van op de hoogte is dat uw dochter B. nog niet besneden is. Wanneer u gevraagd werd of u erover gesproken heeft met uw tante die in België woont, verklaarde u dat u haar vertelde dat u niet wou dat uw dochter besneden wordt en u verklaarde dat zij wel akkoord gaat met uw beslissing. Wanneer u daarop gevraagd werd of zij, als zus van uw vader die gemiddeld twee maal per maand contact heeft met hem, erover heeft gesproken met uw vader, antwoordde u 'ik denk van niet' (gehoor CGVS, p. 17). Er werd u uiteindelijk de vraag gesteld of er ooit al iemand tegen u gezegd heeft dat u uw dochter moet laten besnijden. U ontkende dit en verklaarde dat u het nog met niemand besproken hebt (gehoor CGVS, p. 18). **Er dient dan ook te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent de vrees voor genitale verminking voor uw dochter te concretiseren. U kan immers niet aangeven wie uw dochter zou willen laten besnijden, uitgezonderd van uw algemene verklaringen dat het een plicht is in de familie en een algemeen gebruik is in Nigeria. U kan bovendien geen argumenten naar voor schuiven waaruit blijkt dat iemand van de familie uw dochter wil laten besnijden. In tegendeel zelfs, uit uw verklaring blijkt dat er nog nooit iemand u aangesproken heeft over de besnijdenis van uw dochter en uw tante in België aan wie u vertelde dat u uw dochter niet wil laten besnijden u daarin steunt.**

Rekening houdend met het voorgaande, wordt er dan ook geen geloof gehecht aan uw beweringen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria omwille van uw vrees voor een gedwongen besnijdenis van uw dochter.

U legde twee medische attesten neer, uitgereikt door dokter R. op 26 januari 2018, waaruit blijkt dat uw dochter B. geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan en dat u, verminking type II heeft ondergaan met partiële verwijdering van de clitoris en een wegname van de kleine schaamlippen. Het CGVS erkent dat er verscheidene factoren (het toebehoren tot een bepaalde etnie, socio-demografische factoren, woonplaats stad versus platteland, religie etc.) bestaan die van invloed kunnen zijn op het risico op vrouwelijke genitale verminking. Hoewel het feit dat u vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan, kan wijzen op de toepassing van de praktijk in uw familie, ontslaat het u niet van de verplichting uw vrees voor besnijdenis voor uw dochters te concretiseren en te actualiseren.

U verklaarde tenslotte dat u niet kan terugkeren naar Nigeria omwille van de situatie met Boko Haram en de moorden en kidnappings die gebeuren in Nigeria (gehoor CGVS, p. 18). Wanneer u gevraagd werd waarom u deze vrees hebt, verklaarde u dat u op televisie en andere media ziet wat er in Nigeria gebeurt en u het van uw broer hoorde. Wanneer u gevraagd werd waarom u denkt dat u dat zal overkomen, verklaarde u dat het iedereen kan overkomen (gehoor CGVS, p. 19). Uw verklaringen impliceren dan ook dat uw vrees louter te maken heeft met de algemene situatie in uw land van herkomst en u slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat u een **individueel risico** op het lijden van ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Nigeria, hetgeen wel van essentieel belang is om in aanmerking te komen voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus (supra). Er kan verder opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de hogerop besproken medische attesten, uitgereikt door dokter Ramboer op 26 januari 2018, legde u een kopie van een bladzijde uit uw Nigeriaans paspoort neer, uitgereikt op 31 juli 1017 in Brussel (zie administratief dossier), waaruit uw identiteitsgegevens blijken. U legde tevens uw geboortetest en leeftijdsverklaring neer, uitgereikt op 28 april 2015 door de State director van Benin City. Hieromtrent kan worden opgemerkt dat u verklaarde deze documenten te hebben meegebracht uit Nigeria (gehoor CGVS, p.3), hetgeen onmogelijk is gezien u op dat moment reeds in België was. U legde ook een geboortetest van uw dochter, B. Johnson, neer, uitgereikt op 26 maart 2011 te Melilla. U legde ook documenten neer van de immigratiedienst in Spanje, uitgereikt op 28 juli 2010. Betreffende de documenten uit Melilla dient te worden opmerkt dat het eigenaardig is dat in deze documenten vermeld wordt dat u en uw dochter de Ghanese nationaliteit hebben terwijl u bij de DVZ en het CGVS beweerde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of 'een reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 maart 2018 in een eerste middel een schending aan van *"artikelen 48/3 en 48 van de vreemdelingenwet"*.

Waar de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, voert verzoekster aan dat *"enerzijds uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekster ook al asiel heeft aangevraagd toen ze in juli 2010 in het vluchtelingenkamp te MELILLA in de Spaanse enclave verbleef op de Noordwestkust van Marokko, (stuk 7) waarna ze met medewerking van het Rode Kruis werd overgebracht naar zijn vluchtelingenkamp te ELDA in de provincie Alicante op het Iberisch schiereiland. Terwijl anderzijds de wetgeving geen termijn voorziet om een asielaanvraag in te dienen, en zeker niet om ze te vernieuwen wanneer ze reeds in de Schengen-zone was ingediend en er zeker geen sprake kan zijn van laattijdige indiening."*

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoekster Nigeria in 2009 verliet omwille van economische redenen betoogt verzoekster dat verweerder de concrete omstandigheden uit het oog verliest. Zij haalt aan dat zij 9 jaar oud was toen zij haar moeder verloor en minderjarig was toen zij haar land van herkomst verliet. Verzoekster benadrukt dat het feit *"dat de toen nog minderjarige verzoekster zich door het overlijden van haar moeder en de arbeidsonbekwaamheid van haar vader in een moeilijke economische situatie bevond"*, geen afbreuk doet aan *"de huidige onmogelijkheid om terug te keren naar haar regio van afkomst, welke blijkt uit het gevaar voor ontvoering door Boko Haram en het risico voor besnijdenis van haar jonge dochter, die op ALLE leden van haar familie wordt toegepast (zie de pagina's 15 en volgende van het gehoorverslag)"*. Verzoekster betoogt dat, zelfs indien zij zich zou verzetten tegen de besnijdenis van haar dochter, het *"niet denkbeeldig"* is dat deze zonder haar vraag of goedkeuring zou uitgevoerd worden door haar tante, van wie dit het beroep is.

Verweerder voegt volgens verzoekster ten onrechte een voorwaarde toe aan de voorwaarden uit het Vluchtelingenverdrag, *"namelijk door te stellen dat de vluchteling zijn land van herkomst moet verlaten hebben omwille van feiten die verband houden met de criteria voor de erkenning van de vluchtelingen, terwijl het verdrag enkel voorziet dat de vluchteling zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit"*. Verzoekster onderstreept dat de vrees van een *"Kristen jonge vrouw voor de islamitische Boko Haram en de vrees voor verminking van haar jonge zevenjarige dochter"* wel degelijk beantwoorden aan de voorwaarden die gesteld worden door het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster betoogt verder dat het duidelijk is dat, zelfs indien de wetgeving in haar land van herkomst een einde zou willen stellen aan de praktijk jonge meisjes te laten besnijden, bezwaarlijk kan verondersteld worden dat deze gruwelijke praktijk de volgende dag niet meer uitgevoerd wordt. Verzoekster haalt aan dat uit het gehoorverslag (pagina 15) voldoende duidelijk blijkt dat deze praktijk gangbaar was en is bij alle vrouwelijke leden van de familie van de verzoekster. Uit het feit dat de verzoekster zelf besneden werd, evenals haar moeder, haar zussen en hun kinderen, blijkt volgens verzoekster voldoende duidelijk dat het een familiale traditie betreft. Zij herneemt dat haar tante zelf besnijdenissen uitvoert als job en dat alle kinderen van verzoeksters zus besneden zijn.

Verzoekster legt verder uit dat zij er precies omwille van de traditie niet met de familie over praat, om zo de druk te vermijden die zij verwacht.

Verzoekster stelt dat moet rekening worden gehouden met de reële vrees van een 25-jarige vrouw met een zevenjarige dochter, risico dat hier niet voldoende in aanmerking wordt genomen.

Wat betreft de verwijzingen naar Ghana in de Spaanse documenten, verwijst verzoekster naar de toevoegingen ter aanvulling van het *"asielrelaas"*. Dit gebeurde om een risico op terugkeer naar haar regio van herkomst te beperken.

Verzoekster merkt op dat zij *“wel degelijk totaal uit Nigeria is ontgroeid en met dat land geen enkele band meer heeft, er nooit gewerkt heeft, is geëmigreerd en bijna 9 jaar geleden asiel aanvraag in de Spaanse enclave op het afrikaanse continent, waar haar dochter geboren is.”*. Zij haalt aan dat zij *“in haar land van herkomst over geen enkele huisvesting beschikt noch kan genieten en niet kan genieten van enige voorziening van sociale zekerheid.”*. Verzoekster stelt verder dat haar minderjarige dochter dat land nooit heeft gekend en verzoekster haar wil beschermen tegen de voormelde gevaren.

Volledigheidshalve haalt verzoekster het volgende aan: *“Het feit dat een asielrelaas ongeloofwaardig overkomt met betrekking tot bepaalde aspecten, of geen afdoende materieel bewijs kan leveren om zijn asielrelaas te ondersteunen betekent daarom nog niet dat de asielzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming.*

De betwiste beslissing scheidt een vermoeden van kwade trouw en trekt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij ernstig in twijfel. Ze heeft nochtans tijdens het gehoor de feiten zo nauwkeurig mogelijk weergegeven, rekening gehouden met de omstandigheden van dit gehoor. De bestreden beslissing tast ten onrechte het vermoeden van goede trouw aan.” .

Zij verwijst verder naar de aanbevelingen ter zake van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR - 9, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998).

Verzoekster voert aan dat het wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor het verblijven in de regio van herkomst - Nigeria - waar ze de bedreigende houding en handelingen van de plaatselijke bevolking, en het feit dat verzoekster niet kan rekenen op de legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten, haar geen andere keus laat dan een terugkeer vermijden. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief zouden vervolgd worden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen trouwens als vluchteling erkend worden.

Verzoekster benadrukt dat zij wel degelijk gevaar loopt in haar regio van herkomst.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van *“artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoekster herneemt dat moet rekening worden gehouden met de reële vrees van een 25-jarige vrouw met een zevenjarige dochter, risico dat hier niet voldoende in aanmerking wordt genomen.

Wat betreft de verwijzingen naar Ghana in de Spaanse documenten, verwijst verzoekster andermaal naar de toevoegingen ter aanvulling van het *“asielrelaas”*. Dit gebeurde om een risico op terugkeer naar haar regio van herkomst te beperken.

Verzoekster meent dat verweerder de weigering van subsidiaire bescherming niet degelijk en concreet motiveert.

Verzoekster betoogt dat zij niet kan terugkeren naar Nigeria omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Zij haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoekster betoogt dat de achtergrondinformatie die in het administratief dossier door verweerder werd verzameld het tegendeel niet aantoonde, doch niet correct werd geanalyseerd, en verzoekster in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren.

In hoofddorde vraagt verzoekster *“de beslissing van het Commissariaat Generaal te hervormen en aldus verzoekster de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen. In subsidiaire orde: aan verzoekende partij de subsidiaire bescherming te willen toekennen. Minstens de vluchtelingenstatus toe te kennen aan de zevenjarige B., leerlinge in het basisonderwijs, geboren in Melilla, (Spanje) op 15 maart 2011, thans met haar moeder verblijvende in het opvangcentrum Fedasil te 2520 Broechem, Van den Nestlaan, 104, zo nodig onder de voorwaarde dat de verzoekster op geregelde tijdstip een medisch getuigschrift zou voorleggen waaruit blijkt dat ze niet besneden is.”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift legt verzoekster volgende stukken neer:

- “3. *Bijlage 26.*
4. *Attest van immatriculatie.*
5. *Geboortecertificaat van de verzoekster.*
6. *Aankomstdocument in opvangcentrum Mellilla.*
7. *Asielaanvraag Mellilla.*
8. *Geboortecertificaat minderjarige dochter.*
9. *Gezondheidsdocumenten Mellilla.*
10. *Documenten vluchtelingenkamp Rode Kruis ELDA (Alicante).*
11. *Medisch attest verminkingen bij verzoekster.*
12. *Bevel om het grondgebied te verlaten.”*

Ter zitting legt verzoekster volgende stukken neer:

- “13. *Kopie geboortecertificaat dochter B. met vertaling (keerzijde)*
14. *Registratie-aankomstdocument in opvangcentrum Mellilla met vertaling*
15. *Bevel om het Spaanse grondgebied te verlaten met vertaling*
16. *Gezondheidsdocument Mellilla met vertaling*
17. *Bericht betreffende gezondheidshulp aan een persoon ten privaten titel met vertaling*
18. *Nieuw medisch attest door Dr. S.C. van 22 mei 2018 die de verminkingen van verzoekster vaststelt*
19. *Medisch attest van door Dr. S.C. van 22 mei 2018 die de afwezigheid van verminkingen vaststelt bij B., dochter van verzoekster”.*

Bij aanvullende nota van 5 juli 2018 legt verweerder de COI Focus “*Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram*” van 28 maart 2018 neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst stelt de Raad samen met het CGVS vast dat verzoekster reeds sinds februari 2012 in België verblijft, maar pas op 19 september 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster Nigeria reeds verliet op 20 februari 2009, vervolgens anderhalf jaar in een migrantencentrum in Melilla (Spanje) woonde, waar ook haar dochter geboren werd, om daarna met de boot naar Spanje te reizen. Verzoekster verbleef een paar weken op het vasteland van Spanje, waarna ze doorreisde naar België. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst in een veilig land of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming doet.

Het feit dat verzoekster naliel in Spanje een verzoek in te dienen en vervolgens in België zo lang wachtte om een verzoek te doen, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging. Voorts kan verzoeksters angst om te worden teruggestuurd niet als geldige reden invoeren om geen verzoek om internationale bescherming te doen, integendeel. De kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft en de enige weg om deze onzekerheid op te heffen is net het starten van een asielpprocedure of een andere procedure voor machtiging om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

2.4.2. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekster ook al asiel heeft aangevraagd toen ze in juli 2010 in het vluchtelingenkamp te MELILLA in de Spaanse enclave verbleef op de Noordwestkust van Marokko, (stuk 7)”*, merkt de Raad op dat uit het aangehaald document niet kan blijken dat verzoekster een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje. Het document van 28 juli 2010 stelt dat uit een bevraging naar verzoeksters migratieredenen naar Spanje bleek dat verzoekster enkel omwille van tewerkstellingsmotieven naar Spanje kwam. Het document beveelt verder de terugkeer naar het herkomstland. Nergens is sprake van een verzoek om internationale bescherming. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster niet in een vluchtelingenkamp verbleef, maar in een *“Centro de Estancia Temporal a Inmigrantes de Melilla”*, ofwel een tijdelijk verblijfscentrum voor immigranten in Melilla (zie stuk 6). Ook waar verzoekster in het verzoekschrift aangeeft dat ze met medewerking van het Rode Kruis werd overgebracht naar het vluchtelingenkamp te Elda in de provincie Alicante, kan dit niet blijken uit de door haar neergelegde documenten. Verzoeksters dochter zou wel zijn opgenomen in het gezondheidscentrum in Elda in januari 2012. Behalve een certificaat van het Spaanse Rode Kruis van 16 mei 2011, waaruit blijkt dat verzoekster niet lijdt aan een besmettelijke infectieziekte, is er op de neergelegde documenten geen sprake van het Rode Kruis, noch van het feit dat verzoekster met medewerking van het Rode Kruis zou zijn overgebracht naar Elda.

2.4.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster Nigeria in 2009 verliet omwille van economische redenen. Verzoekster gaf immers zelf aan dat zij Nigeria in 2009 verliet omdat zij en haar familie het financieel moeilijk hadden na de dood van haar moeder in 2000 (gehoorverslag van het CGVS van 30 januari 2018, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 14). Gevraagd naar het doel van haar vertrek, antwoordde verzoekster *“Zelf een leven beginnen en niet op straat eindigen. Daarom besloot ik weg te gaan.”* (CGVS-verslag, p. 14). Ook hierboven werd opgemerkt dat verzoekster in 2010 in Melilla verklaarde dat zij naar Spanje kwam louter omwille van werkredenen. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De commissaris-generaal stelde in deze terecht vast dat verzoekster Nigeria omwille van economische redenen is ontvlucht, wat geen verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève.

2.4.4. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat het gegeven dat zij Nigeria omwille van economische redenen verliet, geen afbreuk doet aan *“de huidige onmogelijkheid om terug te keren naar haar regio van afkomst, welke blijkt uit het gevaar voor ontvoering door Boko Haram en het risico voor besnijdenis van haar jonge dochter, die op ALLE leden van haar familie wordt toegepast”*.

2.4.5. Wat betreft verzoeksters vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter B., slaagt verzoekster er niet in te concretiseren waarom haar dochter op zevenjarige leeftijd bij een terugkeer naar Nigeria besneden zal worden. Verzoekster verklaarde dat besnijdenis een plicht is in haar familie (CGVS-verslag, p. 15). Gevraagd wie verzoeksters dochter zal willen laten besnijden, antwoordde zij *“Mijn familie. Als je een kind hebt moet je dat doen als je dat doet en je brengt haar zullen ze dat doen. Mijn vader en moeders familie doen het. Het is een verplichting.”* (CGVS-verslag, p. 15). Verzoekster verklaarde voorts dat het haar tante langs moederszijde - die woonachtig is in het geboortedorp van verzoeksters moeder, Orhionmwon - is die de besnijdenis doet en dat verzoeksters familie haar zal bellen om de besnijdenis uit te voeren (CGVS-verslag, p.15). Wanneer verzoekster gevraagd werd wie wou dat verzoekster en haar zussen besneden werden, stelde verzoekster dat het haar moeder was en dat dat hetgeen is dat ze in Afrika doen (CGVS-verslag, p. 16). Vervolgens gevraagd wie besliste dat verzoeksters jongste zus besneden werd (verzoeksters moeder stierf bij haar geboorte), verklaarde verzoekster dat haar vader toestemming gaf en dat - opnieuw verwijzend naar de algemeenheid van de praktijk - *“ze”* dat daar doen (CGVS-verslag, p. 16-17).

Gevraagd wie verzoekster zal dwingen om haar dochter te laten besnijden, verklaarde verzoekster slechts oppervlakkig en algemeen dat iedereen in haar familie haar zal dwingen (CGVS-verslag, p. 15). Wanneer verzoekster gevraagd werd of zij zelf het recht had om te beslissen over de besnijdenis van haar dochter, verklaarde zij *“Ik ben niet 100 procent zeker (...) Ik heb mensen nodig die aan mijn kant staan”* (CGVS-verslag, p. 18). Verzoekster verwijst aldus steeds naar haar ouders en de algemene praktijk van besnijdenis in Nigeria, maar slaagt er niet in te concretiseren dat haar dochter ingeval van terugkeer naar Nigeria daadwerkelijk besneden zal worden. Bovendien komt uit verzoeksters verklaringen naar voor dat het de ouders van het kind zijn die beslissen of ze hun dochter al dan niet laten besnijden, *in casu* dus verzoekster. Aangezien verzoekster aangeeft tegen besnijdenis te zijn kan dan ook aangenomen worden dat ze haar dochter niet zal onderwerpen aan deze praktijk.

2.4.6. Bovendien blijkt uit de informatie omtrent besnijdenis toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Nigeria. vrouwelijke genitale verminking”* van 12 oktober 2015 (COI Focus)) dat de algemene prevalentiegraad in Nigeria volgens de *“Demographic and Health Survey”* in 2013 24,8 procent bedroeg. Volgens dezelfde studie werden 16,9 procent van de meisjes tussen 0 en 14 jaar besneden (COI Focus, p. 6). Uit deze informatie blijkt dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal besnijdenissen en dat generatie na generatie minder besneden wordt. Voorts zijn er grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. Verzoekster verklaarde uit Edo State afkomstig te zijn, waar het prevalentiepercentage in 2013 41,6 procent bedroeg (COI Focus, p. 10). Dit wijst er op dat een meerderheid van de meisjes er niet besneden worden. Aldus kan besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd. Daargelaten verzoeksters hypothetische veronderstelling die gebaseerd is op de algemene toepassing van besnijdenis in Nigeria en in verzoeksters familie, heeft verzoekster totaal geen idee heeft van hoe haar vader en de rest van haar familie erover zullen denken indien verzoekster haar dochter niet zou laten besnijden, zoals blijkt uit het gehoorverslag. Zo weet verzoekster niet hoe haar zussen tegenover besnijdenis staan (*“Hoe staan uw zussen tegenover besnijdenis? Willen ze het voor hun kinderen.”*, *“Weet ik niet”*, CGVS-verslag, p. 17), sprak verzoekster er nooit met haar zussen over (*“Heb je er ooit over gesproken met je zussen wat je zou doen?”*, *“nee”*, CGVS-verslag, p. 17), sprak verzoekster nooit over besnijdenis met haar broer (*“Is er al iets gezegd over een besnijdenis met uw broer?”*, *“We hebben er nog niet over gesproken. Ik heb hem niets gezegd.”*, CGVS-verslag, p. 16), sprak noch verzoekster, noch haar tante erover met verzoeksters vader (*“Weet Uw vader dat u een dochter heeft?”*, *“Ik weet niet. ja ik denk van wel. Ja misschien wel.”*, *“Heeft uw vader er al naar gevraagd?”*, *“Nee of het waar is pf niet. Iedereen deed het. In het land. hij weet er niets van omdat hij het land niet verliet. Hij denkt dat iedereen in de wereld besneden is.”*, *“Dus hij weet niet dat ze nog niet is besneden?”*, *“nee”*, CGVS-verslag, p. 16; *“Heeft ze (verzoeksters tante) erover gesproken met uw vader?”*, *“Ik denk van niet.”*, CGVS-verslag, p. 17), weet verzoekster niet hoe de vader van B. tegenover besnijdenis staat (*“Heb je erover gesproken met haar vader?”*, *“Nee”*, *“Weet je hoe hij ertegenover zou staan?”*, *“Ik weet het niet.”*, CGVS-verslag, p. 17) en stelde ze dat ze de besnijdenis van haar dochter nog met niemand heeft besproken (*“Hebben er al mensen tegen u gezegd dat uw dochter moet besneden worden?”*, *“Nee ik heb het nog met niemand besproken.”*, CGVS-verslag, p. 18). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor genitale verminking in hoofde van haar dochter te concretiseren. De Raad merkt op dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, er sprake moet zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Rekening houdend met het voorgaande, wordt er dan ook geen geloof gehecht aan verzoeksters beweringen dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria omwille van haar vrees voor een gedwongen besnijdenis van haar dochter B..

2.4.7. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij er precies omwille van de traditie niet met de familie over praat om zo de druk te vermijden die zij verwacht, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Verzoekster kent het standpunt van haar familie niet en gaat uit van een louter hypothetische en vage vrees.

2.4.8. Daarnaast blijkt uit de bovengenoemde COI Focus dat de Nigeriaanse federale overheid verschillende internationale verdragen heeft geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende *“violence Against Persons (Prohibition) Act”* verbiedt onder andere VGV (COI Focus, p. 26). Twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Edo State bestaat de wetgeving tegen VGV reeds sinds 1999 (COI Focus, p. 29).

Verzoekster heeft er echter geen enkel idee wat de wet in Nigeria met betrekking tot besnijdenis inhoudt, noch of verzoekster zelf in de mogelijkheid zou zijn om haar dochter te beschermen tegen besnijdenis en op wie of wat zij zich eventueel zou kunnen beroepen om haar daarbij te helpen (CGVS-verslag, p. 19). Van verzoekster, die beweert te vrezen dat haar dochter zou besneden worden ingeval van terugkeer naar Nigeria, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich zou informeren over de actuele en gangbare praktijk en de huidige situatie met betrekking tot vrouwenbesnijdenis in Nigeria en haar regio van herkomst.

2.4.9. Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat het duidelijk is dat, zelfs indien de wetgeving in haar land van herkomst een einde zou willen stellen aan de praktijk jonge meisjes te laten besnijden, bezwaarlijk kan verondersteld worden dat deze gruwelijke praktijk de volgende dag niet meer uitgevoerd wordt, gaat verzoekster eraan voorbij dat het net haar onwetendheid over de (juridische) situatie in Nigeria is die haar voorgehouden vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter ondergraaft.

2.4.10. De twee door verzoekster voorgelegde medische attesten van 26 januari 2018, alsook de twee recentere bij aanvullende nota neergelegde medische attesten van 22 mei 2018, die respectievelijk betrekking hebben op verzoekster en haar dochter, bevestigen slechts dat verzoekster een besnijdenis type 2 heeft ondergaan en dat haar dochter niet besneden is, wat niet betwist wordt. Een attest van niet-besnijdenis kan geenszins aantonen dat verzoeksters dochter ingeval van terugkeer naar Nigeria wel zou worden besneden nu – zoals hoger gesteld - hiervoor een actieve rol vereist is van verzoekster.

2.4.11. De door verzoekster neergelegde kopie van een bladzijde uit haar Nigeriaans paspoort, uitgereikt op 31 juli 2017 in Brussel kan hoogstens verzoeksters identiteit aanduiden.

Verzoeksters geboortetest en leeftijdsverklaring, uitgereikt op 28 april 2015 door de State director van Benin City, kunnen eveneens hoogstens verzoeksters identiteit aanduiden. Hieromtrent dient echter opgemerkt dat verzoekster verklaarde deze documenten te hebben meegebracht uit Nigeria (CGVS-verslag, p. 3), terwijl verzoekster op dat moment reeds in België was.

Het geboortetest van haar dochter B., uitgereikt op 26 maart 2011 te Melilla, strekt slechts ter bewijs van haar dochters identiteit.

De documenten van de immigratiedienst in Spanje werden hierboven reeds besproken. Hieruit kon geenszins blijken dat verzoekster reeds in Spanje een verzoek om internationale bescherming had ingediend, noch dat het Rode Kruis haar zou geholpen hebben met de reis van Melilla naar het Spaanse vasteland. Bovendien dient opgemerkt dat in de documenten uit Melilla vermeld staat dat verzoekster en haar dochter de Ghanese nationaliteit hebben terwijl verzoekster voorhoudt de Nigeriaanse nationaliteit te hebben. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat zij dit in Melilla zo aangaf om een risico op terugkeer naar haar regio van herkomst te beperken. Dit is geenszins aannemelijk.

Uit de medische documenten blijkt dat verzoekster medische behandeling heeft ondergaan in Melilla.

2.4.12. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift verder tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Edo State, Nigeria geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de COI Focus “*Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram*” van 12 april 2016 - toegevoegd aan het administratief dossier - en de COI Focus “*Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram*” van 28 maart 2018 - door verweerder neergelegd bij aanvullende nota van 5 juli 2018 -, stelt de Raad immers vast dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er, met uitzondering van een erg klein gedeelte, geen grondgebied controleert. Verder blijkt dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen en het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. Gezien verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Nigeria, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt vastgesteld dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo in Nigeria actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK